

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu

Obavijest o primitku elektroničkog podneska

kojom se potvrđuje da je **Jaka Ćurić**, OIB **85185280071**, dana **29.12.2020.** u **11:30:04** sati u svojstvu **Odvjetnik** sustavu za komunikaciju sa sudovima elektronskim putem predao pošiljku čiji sadržaj je naveden u nastavku.

Osnovni podaci pošiljke

Sud primatelj	Trgovački sud u Zagrebu
Postojeći predmet na koji se pošiljka odnosi	P-34/2020
rimjedba	-

Podnesak

Vrsta	Žalba
Podnositelj	IDEA DEVET d.o.o.
Broj stranica	10
Naziv datoteke sa sadržajem	idea devet d.o.o.-žalba.pdf
Veličina datoteke sa sadržajem	1.003,5 kB
Jedinstveni identifikator datoteke sa sadržajem (SHA-256)	904327f02ad0466324c0532327a49fd3ccd0ca2ab95a23d0bb8c47d0ae0eeee4

Pristojba

Pristojbena osnovica	60.000.000,00 kn
Vrsta	Žalba protiv presude
Obveznik plaćanja	idea devet d.o.o.
Opis plaćanja	-
IBAN primatelja	HR1210010051863000160
Poziv na broj primatelja	HR635045-20735-1046201921

Podaci o sudskom predmetu

Sud: Trgovački sud u Zagrebu
Predmet: P-34/2020
Vrsta spora: Naknada štete od 500.000,01 kn i više
Referada: 21. - I. Manestar
Datum osnivanja predmeta 09.01.2020.
Stranka: IDEA DEVET d.o.o.
Protustranka: CROATIA OSIGURANJE d.d.

Tijek i dinamiku rješavanja predmeta pratite na web portalu e-predmet.pravosudje.hr.

Direktna poveznica na web portal s podacima o predmetu:

Podaci za uplatu pristojbe

Žalba protiv presude

Platitelj: idea devet d.o.o.
Primatelj: Državni proračun Republike Hrvatske
Iznos: 5.000,00 kn
IBAN primatelja: HR1210010051863000160
Poziv na broj primatelja: HR63 5045-20735-1046201921
Opis plaćanja: Pristojba P-34/2020

Kod plaćanja obvezno upišite navedeni model plaćanja, poziv na broj i opis kako bi se uplata mogla povezati s Vašim zaduženjem.

Ukoliko ste pristojbu već platili, zanemarite ove podatke za uplatu.

Uz pomoć odgovarajuće aplikacije automatski popunite podatke za elektronsko plaćanje učitavanjem priloženog 2D barkoda.

U Zagrebu 28.12.2020.g.

J.Ć. kanc br: 237/19

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

10 000 ZAGREB

Na br: P- 34/20

PRAVNA STVAR.

TUŽITELJ: IDEA DEVET d.o.o. iz Zagreba, II. Maksimirsko naselje 11, OIB: 40493425937
zastupana po punomoćniku Jaki Ćurić, odvjetnici iz Zagreba, Pavla Hatza 23

TUŽENIK: CROATIA OSIGURANJE d.d iz Zagreba, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862,
zastupan po OD Vukić i partneri d.o.o. iz Rijeke, Nikole Tesle 9 / V-VI, pp 261, a ono po Zoranu
Vukiću odvjetniku iz Rijeke

ŽALBA

3x

I. U predmetu gornji broj, presudom naslova broj P-34/20 od 18.12.2020.g., tužbeni zahtjev tužitelja odbijen je u cijelosti.

Tužitelj ovime, protiv presude gornji broj, izjavljuje žalbu u cijelosti iz svih žalbenih razloga i to:

- zbog bitne povrede odredaba Zakona o parničnom postupku (dalje u tekstu: ZPP)
- zbog pogrešno i/ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
- zbog pogrešne primjene materijalnog prava
- zbog pogrešne odluke o trošku postupka

Tužitelj prvenstveno ističe kako je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (dalje: VTS RH) Rješenjem od dana 19. studenog 2019.g posl.br. Pž-3029/2018 već jednom ukinuo prvostupanjsku odluku Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-7082/2011 od dana 23. veljače 2018.g te je predmet vratio prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje radi čega je proveden postupak pod gornji broj.

II. Članak 508 st 2. ZPP-a propisuje da:

«Ako nakon stupanja na snagu ovog Zakona bude ukinuta prvostupanjska odluka iz stavka 1. ovog članka, daljnji postupak provest će se prema ovom Zakonu»,

slijedom čega proizlazi da je prvostupanjski sud postupio protivno citiranoj odredbi kada je u postupku pod gornji broj primijenio odredbe ZPP-a važeće u vrijeme podnošenja tužbe, dakle odredbe ZPP-a važeće na dan 23.11.2011.g.

Sud nadalje nije ispravno primijenio niti odredbe ZPP-a koje su bile na snazi u vrijeme podnošenja tužbe, budući da bi prema istima morao saslušati od strane tužitelja predložene svjedoke npr: Smiljana Tolja, Maria Anića, Mladena Raguža itd., no Sud odluku u njihovom saslušanju nije ni usvojio ni odbio.

Primjenjujući pogrešne odredbe ZPP-a sud je postupio protivno odredbi članka 377. st. 1. ZPP-a koja propisuje :

«Prvostupanjski sud dužan je provesti novu glavnu raspravu, a novi prethodni postupak samo ako je do povrede zbog koje je presuda ukinuta došlo u tijeku prethodnog postupka».

Obzirom da prvostupanjski Sud nije postupak vratio u stadij u koji ga je svojom odlukom vratio VTS RH, dakle, stadij nove glavne rasprave i provođenja dokaznog postupka, već je postupak vratio u stadij pripremnog ročišta, a čime je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka koja je bila od utjecaja na zakonitost, ali i na pravilnost pobijane presude.

III. Prvostupanjski Sud je prilikom provođenja postupka pod gornji broj **postupio protivno uputi** koju je **VTS RH** dao u svojem ukidnom rješenju, čime je postupio protivno članku 377. st 2. ZPP-a

Naime, prvostupanjski Sud nije saslušao sve svjedoke na koje ga je uputio drugostupanjski Sud, kao što nije proveo vještačenje na okolnost visine postavljenog tužbenog zahtjeva koje je trebalo slijediti u slučaju da bi svjedoci iz upute VTS RH iskazali o krivnji tuženika za raskid ugovora, a time posljedično i o krivnji tuženika za naknadu štete ovdje tužitelju.

Saslušani svjedoci su iskazivali da je tuženik kriv za raskid ugovora pa time posljedično i za naknadu štete koju je prouzročio tužitelju, radi čega je prvostupanjski Sud morao provesti i dokaz na okolnost visine tužitelju prouzročene štete financijskim vještačenjem. Dakle, Sud nije postupio po navedenoj uputi VTS RH.

IV. Nastavno na ranije navedenu pogrešnu primjenu ZPP-a te postupanja suprotno uputi VTS RH, prvostupanjski Sud je počinio sljedeće **apsolutno bitne povrede parničnog postupka**:

Prilikom provođenja postupka Sud nije rješenjem odredio koje će dokaze izvesti i na koju spornu činjenicu, što je dovelo do toga da je tužitelja držao u neizvjesnosti i onemogućio mu da predlaže dokaze za utvrđenje spornih činjenica, a što je imalo za posljedicu da tužitelju nije dana stvarna mogućnost raspravljanja (što uključuje mogućnost predlaganja dokaza) pred prvostupanjskim sudom o spornim činjenicama, čime je počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka propisana čl 354. st 2. toč 6. ZPP-a.

Sud je počinio apsolutno bitnu povredu odredaba ZPP-a opisanu u čl 354. st 2. toč 6. ZPP-a i kada tužitelju nije dostavio podnesak tuženika od 20.02.2020.g., a čime je tužitelja isto tako onemogućio u raspravljanju pred sudom.

Osim toga, sud je počinio apsolutno bitnu povredu parničnog postupka opisanu u čl 354. st 2. toč 6. ZPP-a kada je na temelju vlastite procjene kako tužitelj nema financijskih sredstava za plaćanje predujma za vještačenje odbio provesti navedeno dokazno sredstvo. Na taj je način onemogućio tužitelja da raspravlja pred sudom, a da je pritom zadaća suca isključivo da prihvati ili da ne prihvati predloženo dokazno sredstvo obzirom na činjenično stanje spisa, a ne da vlastitom procjenom o tužiteljevim novčanim prilikama odbija provođenje predloženih dokaza.

Daljnje apsolutno bitne povrede odredaba ZPP-a proizlaze iz čl 354. st 2. t 11. obzirom da pobijana presuda ima nedostataka radi kojih se ne može ispitati, izreka presude proturječi razlozima presude, presuda ne navodi razloge o odlučnim činjenicama, odnosno isti su nejasni i proturječni te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika.

U bitnom Sud svoju odluku temelji na stavu da tužitelj nije imao financijskih sredstava za provedbu projekta, a glavni argument kojim Sud obrazlaže svoj stav je činjenica da je tužitelj od tuženika zahtjevao nastavak financiranje istoga, kao i činjenica da je za provedbu projekta prema stavu suda trebalo kupiti 3-4 tisuće POS uređaja. Navedeni zaključci i argumenti Suda su pogrešni te protivni iskazima svjedoka i ispravama u spisu, sve kako slijedi:

Ad.1.) proturječnost razloga presude i isprava u spisu o financiranju projekta

Nije sporno je li tužitelj od tuženika zahtjevao prethodno dogovoreni nastavak financiranja EMC projekta, obzirom da je dogovor o financiranju projekta tužitelja sa 3.000.000,00 Kn bio postignut s tuženikovim

članom uprave g. Damirom Mihanovićem, a koji na navedenu okolnost nije saslušan, kao što nije niti osoprio navedeni navod kako to pogrešno sud zaključuje u pobijanoj presudi.

Navedeni dogovor proizlazi i iz samog Ugovora o poslovnoj suradnji od 13.10.2008.g. (koji se nalazi u spisu), a čiji čl 4. navodi da:

Potpisom ovog ugovora tuženik se izričito i neopozivo obvezuje u roku 7 dana počevši od dana stupanja na snagu ovog ugovora uplatiti na žiro račun IDEA DEVET d.o.o. (tužitelja) iznos od 1.000.000,00 kuna radi početka realizacije projekta i omogućiti prodaju EMC kartice kroz filijale odnosno prodajna mjesta CROATIA OSIGURANJA d.d. kao i omogućiti korisnika EMC kartice kod CROATIA OSIGURANJA d.d. zamjenu kumuliranih sredstava na EMC kartici.

Iz navedenog dakle proizlazi kako je navedena svota od 1.000.000,00 kuna bila potrebna **samo za početak** realizacije projekta, dok je ostatak trebao biti ugovaran kroz Aneксе navedenog ugovora, a što je vidljivo iz Ankesa ugovora od 23.01.2009.g (koji se isto tako nalazi u spisu) u čijem članku 2. se tuženik *obvezuje za daljnju realizaciju EMC projekta isplatiti iznos od 500.000,00 Kn.*

Obveza daljnjeg financiranja EMC projekta proizlazi iz malova koje je Jovan Brajović, zaposlenik tuženika, uputio tužitelju na dane 18.05. i 19.05.2010.g. u kojima se ispričava tužitelju na možebitnim neugodnostima s ostalim partnerima, te obećava daljnje financiranje projekta navodeći kako će točni rokovi uplate ići po aneksima ugovora i kako će nakon potpisivanja aneksa ugovora uplatiti dogovoreni iznos, što je samo dodatan pokazatelj proturječnosti isprava u spisu i razloga koje je Sud dao u pobijanoj presudi.

Slijedom navedenog, zaključak Suda da tužitelj nije imao financijskih sredstava za provedbu projekta zato što je od tuženika zahtjevao nastavak financiranja istoga, apsolutno je pogrešan i protivan ranije navedenom Ugovoru o poslovnoj suradnji, Aneksi tog ugovora te navedenim mailovima. Obzirom da iz navedenih isprava isključivo proizlazi kako tužitelj traži od tuženika da isti ispuni svoje obveze, a ne proizlazi da tužitelj nema novaca za daljnju provedbu projekta i bez navedenih sredstava kako to pogrešno obrazlaže prvostupanjski sud.

Ad.2.) proturječnost razloga presude i isprava u spisu o provedbi projekta

Proturječnost razloga presude i sadržaja isprava i zapisnika vidljiva je iz zaključka Suda da tužitelj nije bio spreman izvršiti svoje ugovorne obveze 15.10.2010.g, a s druge strane iz stanja spisa proizlazi kako je tužitelj projekt realizirao i bio spreman za izlazak na tržište još tijekom prosinca 2008.g.

Sve i da tužitelj nije realizirao EMC projekt do 15.10.2010.g (a isti ga je realizirao još 2008.g) prvostupanjski sud je propustio utvrditi kako tuženik nije dao tužitelju primjereni naknadni rok za ispunjenje ugovora, a isti je to bio obvezan sukladno prisilnim odredbama Zakona o obveznim odnosima.

Naime, tužitelj je još krajem 2008.g bio spreman za izlazak na tržište što proizlazi iz činjenice da je tužitelj isti «proizvod» realizirao potpisavši Ugovor o poslovnoj suradnji s Libertas poslovnom školom (nalazi se u spisu), koja je navedeni proizvod konzumirala te procjenila kao isplativ.

Drugi dokaz da je EMC projekt bio realiziran te pripremljen za tržište proizlazi iz činjenice da je tužitelj u periodu od 24.12.2008.g. do 31.12.2008.g za potrebe tržišta proveo reklamnu kampanju EMC kartice, a što je isto tako dokumentirano i priloženo u spisu.

Nadalje, proturječnost razloga presude i sadržaja isprava i zapisnika vidljiva je kada Sud u razlozima presude zaključuje da je Investicijski program iz siječnja 2009.g. osnova za *realizaciju EMC projekta (do 15.10.2009.g) i izlazak istoga na tržište (do 15.10.2010.g).*

Upravo suprotno od navedenog pogrešnog zaključka prvostupanjskog Suda, iz isprave u spisu – Investicijskog programa – jasno proizlazi da je isti samo predvidio planirani razvoj projekta kroz slijedećih 10 (deset) godina budući da je u njemu navedena predviđena neto dobit za desetogodišnji period (do 2020.g.) koja bi ukupno do tada, bez turističke kartice pod sloganom REMEMBER CROATIA, iznosila 142.795.000,00 Kn. Isto tako, predmetni Investicijski program je kroz investicijski 10-to godišnji period

predviđao nabavku centralnog računala i 3-4 tisuće POS uređaja, te isti nisu bili nužni za funkcioniranje čitavog sustava EMC kartica, a pogotovo ne za realizaciju EMC projekta sa tuženikom.

Stoga, zaključak suda kako je nabava centralnog računala i nekoliko tisuća POS uređaja temelj za funkcioniranje sustava EMC kartica potpuno je pogrešan i protivan samom Investicijskom programu.

Centralno računalo, na koje se kao ključni dokaz o nepostojanju financija za realizaciju projekta poziva Sud u pobijanoj presudi, uopće nije bilo presudno za izvršenje obveze tužitelja, obzirom da je tužitelj s vlastitim informatičkim kapacitetima mogao pokriti informatičku infrastrukturu za početak projekta (realizaciju projekta i izlazak na tržište) i za suradnju s tuženikom. To prozlaži iz iskaza svjedoka Alena Dumanića, koji je naveo: «sve je bilo spremno s naše strane za početak korištenja predmetne kartice».

Isto tako saslušani svjedoci (Petar Marić i Alen Dumanić te Nikša Sršen) su iskazivali da je kod tužitelja razvijen softver i hardver za sustav poslovanja EMC projekta, te da je između tužitelja i društva BULL d.o.o. dogovorena nabava ali i način financiranja POS uređaja.

Ad.3.) proturječnost razloga presude i isprava u spisu o kupnji 3-4 tisuće POS uređaja

Zaključak Suda da je jedini i isključivi dokaz da su tužitelju POS uređaji bili na raspolaganju, novčana uplata sredstava, je protivna poslovnoj logici, pogotovo u projektima obujma i značaja kao što je to bio EMC projekt, te budući da avansno plaćanje proizvoda prilikom realizacije velikih projekata nije pravilo već iznimka. Naime, prilikom realizacije velikih projekata postoje različiti modeli ugovaranja načina nabavke nekog proizvoda ili plaćanja usluge kao što su primjerice: najam uređaja, leasing, kupnja s početkom plaćanja, plaćanje na rate, kreditiranje proizvodom, davanje u komisiju, umjesto plaćanja sudjelovanje u dobiti i sl.

U konkretnom slučaju, tužitelj je s dobavljačem POS uređaja postigao dogovor da se isti plate naknadno kada projekt zaživi, što sve proizlazi iz iskaza zakonskog zastupnika tužitelja Nikše Sršena od 15. rujna 2020.g. Navedeni svjedok je iskazivao o POS uređajima navodeći da je bio izrađen softver kojim je omogućeno povezivanje prodajnih mjesta i centralne baze putem POS uređaja. Isto tako navodi kako je prihvaćena ponuda društva BULL d.o.o. u vezi nabavke POS uređaja te da je društvo BULL odvojilo između 100-300 POS uređaja koliko je bilo potrebno za opremanje prodajnih mjesta tuženika u početnoj fazi razvoja projekta kao i da je financiranje navedenih POS uređaja *“omogućeno da te uređaje platimo naknadno kad projekt zaživi”*. Isto tako navodi kako je količina i cijena POS uređaja ovisila isključivo o tuženiku iz razloga što je isti trebao tužitelju dostaviti podatke obzirom na činjenicu da su se najprije tuženikova prodajna mjesta trebala opremiti navedenim uređajima.

Nadalje, navedeni svjedok je iskazao kako tužitelj i ovako ne bi sam snosio trošak nabavke i povezivanja prodajnih mjesta POS uređajima sa centralnim računom već bi to činili tužiteljevi poslovni partneri kroz njihove uplate za sudjelovanje u projektu (kroz uplatu 6.500,00 kn uvećano za PDV za sudjelovanje u projektu na 2 godine te plus 2.500,00 kn za svako prodajno mjesto tog poslovnog partnera).

Imajući u vidu da je prosječna cijena POS uređaja oko 2.500,00 kuna (što je vidljivo iz Investicijskog programa koji se nalazi u spisu), minimalnom uplatom partnera tužitelja od 9.000,00 kuna, jasno je da bi tužitelj mogao kupiti ne jedan nego tri POS uređaja te bi mu još pored toga ostalo 1.500,00 kuna za daljnji razvoj projekta.

Slijedom navedenog, zaključak Suda da tužitelj nije bio u stanju financirati informatičku opremu, kao i navod Suda da nije jasno čime je tužitelj mislio financirati nabavku i instalaciju centralnog računala na kojem će se zabilježiti svaka transakcija koja je učinjena na svakom POS uređaju, kao i da bez daljnjeg financiranja tužitelj nije bio u stanju to učiniti, proturječi navedenom zapisniku o iskazu Nikše Sršena, od 15. rujna 2020.g, čime je počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka propisana čl 354. st 2. toč 11.

Isto tako, razlozi presude proturječe iskazu svjedoka Petra Marića s ročišta od 15.09.2020. koji navodi da je tužitelj imao spremnu informatičku opremu, odnosno da je nekoliko stotina POS uređaja bilo pripremljeno za implementaciju na odgovarajućim poslovnim mjestima te da oprema nije bila upitna za implementaciju na prodajnim mjestima na kojima su se trebale koristiti EMC kartice.

Nadalje, razlozi presude proturječe iskazu Alena Dumanića s ročišta od 04.11.2020. koji navodi kako nema saznanja je li tužitelj bio obavezan avansno uplatiti novac za POS uređaje, dok s druge strane Sud sa sigurnošću zaključuje da tužitelj nije bio u stanju kupiti POS uređaje pritom uopće ne utvrdivši sve ranije navedeno.

Ad.4.) proturječnost razloga presude i isprava u spisu o “nabavi” informatičke opreme

Vežano uz činjenicu da li je tužitelj “nabavio” centralno računalo, odnosno da li je bio u mogućnosti “financirati” nabavu istoga, Sud niti nije utvrđivao kroz provođenje dokaznog postupka. Slijedom toga nije osnovan zaključak Suda kako tužitelj nije bio u mogućnosti nabaviti i financirati kupnju informatičko računalne opreme pa da zato nije postojala mogućnost da EMC kartice krenu u opticaj iz čega izvodi zaključak da je tužitelj tim povrijedio čl 3. st 1. Ugovora o poslovnoj suradnji.

Iz isprava u spisu proizlazi kako je tužitelj mogao i “nabaviti” informatičku opremu (svjedok Petar Marić) i “financirati” informatičku opremu (svjedok Nikša Sršen), te kako nije bilo potrebno imati centralno računalo da bi se ostvarila suradnja s tuženikom (kupnja centralnog računala je predviđena u 10-eto godišnjem Investicijskom programu – kada se sklope ugovori sa svim pravnim osobama i to samo zato da bude lakše pratiti poslovanje, a ne zato što je to nužno obzirom da je tužitelj imao osigurane vlastite informatičke kapacitete).

Isto tako, svi saslušani svjedoci, a osobito Alen Dumanić, iskazivali su kako nikada nije postojao problem “nabavke” informatičko računalne opreme (POS uređaja i centralnog računala), što dodatno potvrđuje proturječnost razloga presude koje je Sud dao (pritom ne radeći razliku između mogućnosti “nabavke i instaliranja” opreme od mogućnosti “financiranja odnosno kupnje” opreme) sa ispravama koje se nalaze u spisu što predstavljaju apsolutno bitnu povredu odredaba iz čl 354. st 2. toč 11. ZPP-a.

Zaključak suda kako nije dokazano tko je sastavljao ugovor se izravno protivi ispravama iz spisa, čime je prvostupanjski Sud isto tako počinio apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl 354. st 2. toč 11. ZPP-a, a sve obzirom da je tadašnji tuženikov član uprave Hrvoje Vojković iskazao “da je ugovor pripremila pravna služba Croatia osiguranja”.

S time u vezi prvostupanjski sud je počinio apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl 354. st 2. toč 11. ZPP-a kada zaključuje da je Ugovor o poslovnoj suradnji od 13.10.2008.g. jasan i da ga nije potrebno tumačiti, no iz samog spisa, ali i iz dosadašnjeg tijeka postupka proizlazi upravo suprotno – predmetni ugovor nije jasan jer su stranke postupka različito tumačile tko je od njih imao kakvu obvezu, odnosno koje su obaveze tužitelja, a koje tuženika. Naime, tijekom postupka tuženik je ustrajao u tvrdnji kako je obaveza tužitelja bila da OSIGURA 900.000 fizičkih osoba od nezgode i 3.000 pravnih osoba od požara, a ne kako je to tvrdio tužitelj da je njegova obaveza bila prikupiti navedene osobe i povjeriti ih tuženiku na osiguranje te za njih platiti premiju osiguranja, kakvo tumačenje ugovorne odredbe čl 3. st 1. t. 3. i 4. je tuženik samo djelomično napustio tijekom 2020.g.

V. Prilikom provođenja postupka Sud je istio tako počinio **relativno bitne povrede** odredaba parničnog postupka koje su bile od utjecaja na zakonitost i pravilnost pobijane presude sukladno čl 354. st 1. ZPP-a, sve kako slijedi:

Sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka postupivši protivno čl 508. st 2., sve kako je to ranije navedeno u toč II. ove žalbe.

Prvostupanjski Sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka kada je postupio protivno čl 377. st. 1. i 2. ZPP-a, kako je to navedeno u toč II. i III. ove žalbe, obzirom da VTS RH postupak nije vratio u stadij prethodnog postupka, a prvostupanjski Sud se vratio u stadij prethodnog postupka, kao i kada nije postupio prema obvezujućoj uputi koju je VTS RH dao u svojoj ukidnoj odluci.

Nadalje, unatoč tome što je ipak održao pripremno ročište iako nije trebao, prvostupanjski Sud navedeno pripremno ročište nije održao u skladu sa čl 288.a. ZPP-a, obzirom da na pripremnom ročištu nije postavljao pitanja, a ni na drugi svrsishodan način nije nastojao da stranke iznesu sve odlučne činjenice te da se dopune nepotpuni navodi o važnim činjenicama, da se označe ili dopune dokazna sredstva kao i da se daju sva razrješenja potrebna za utvrđenje činjeničnog stanja važnog za odluku ili postizanje mirnog rješenja spora.

Postupanjem protivno citiranom članku, prvostupanjski Sud je počinio daljne bitne povrede odredaba parničnog postupka kada je postupio protivno čl. 219. st 2. te čl 220 st 1. i 2. ZPP-a u vezi čl 8. ZPP-a, obzirom da Sud nije raspravio dokazne prijedloge stranaka, niti je uzeo u obzir sve odlučne činjenice za razrješenje ovog spora, niti je strankama dao do znanja koje činjenice uopće smatra spornima. Slijedom toga Sud niti nije mogao ispravno odlučiti koje od predloženih dokaza je potrebno izvesti radi utvrđenja kojih odlučnih, a spornih činjenica.

Sud je postupio protivno čl 220. st 2. ZPP budući da nije izveo dokaze na prijedlog stranaka, već je postupio inkvizitorno i sam predlagao te odlučivao koje će daljnje dokaze provesti.

Bitna povreda odredaba parničnog postupka proizlazi i iz činjenice da sud po okončanju pripremnog ročišta nije rješenjem zaključio prethodni postupak, a što je bio obvezan sukladno čl. 292 st 7. ZPP-a, ali isto tako nije naznačio o kojoj će spornoj činjenici izvesti dokaz i kojim dokaznim sredstvom (budući da sud spornu činjenicu nije niti odredio) čime je postupio protivno st 3. citiranog članka

Posljedice ranije navedenih bitnih povreda odredaba parničnog postupka vidljive su iz:

Ad.1) činjenice da je protivno uputi VTS RH prvostupanjski sud saslušao samo svjedoka Petra Marića, a odbio saslušati svjedoka Ozrena Matijaševića navodeći da je isto nepotrebno (iako u obrazloženju presude navodi da je djelomično uzeo u obzir njegovu pisanu Izjavu u dijelu koji se odnosi na broj Hrvatskoj udruzi radničkih sindikata (dalje: HURS) predanih pristupnica)

Upravo iz pisanih Izjava Ozrena Matijaševića proizlazi da je krivnja za raskid ugovora za neispunjenje ugovora na strani tuženika iz razloga jer je Petar Marić pa time i on odbio podijeliti dostavljene pristupnice članovima HURSA čiji je bio predsjednik iz razloga što tuženik nije ispunio svoju obvezu definiranja dva osigurateljna proizvoda - sastavljanja Uvjeta osiguranja i Polica osiguranja od nezgode koja bi zadovoljava pretpostavke za osiguranja.

Navodeći da djelomično prihvaća pisanu Izjavu Ozrena Matijaševića sud nije naznačio koju je od dvije u spis priložene pisane Izjave uzeo u obzir, da li onu od 07.09.2016.g. ili onu od 27.01.2020.g.

Ovo stoga jer iste, u dijelu koji iskazuje o broju članova HURS-a i broju dostavljenih im pristupnica govore poprilično drugačije, pa tako u Izjavi od 07.09.2016.g. govori o primitku 45 tisuća pristupnica da bi potom u Izjavi od 27.01.2020.g. naveo da je za 60 tisuća članova HURS-a predano 70 tisuća pristupnica.

Ovdje je značajno napomenuti da je član uprave tuženika g. Damir Mihanović iskazivao da je Ozren Matijašević, u toj vrijeme, kako kordinator sindikalne scene (Sindikati na čelu kojih su bili predsjednici: Sever, Ribić, Novosel, Matijašević, Pleše) imao 450 tisuća članova Sindikata.

Tužitelj smatra da je Sud, kada je već djelomično uzimao u obzir pisane Izjave svjedoka Ozrena Matijaševića, trebao uzeti u obzir one navode koji su u obje Izjave identične, a to je da:

« se dostavljene pristupnice nisu smjeli podijeliti članstvu niti izdati EMC kartice zbog toga što Croatia osiguranje d.d. nije potpuno definirala pravila oko osiguranja od nesretnog slučaja odnosno nije definirala Policu osiguranja od nezgode»

Ad.2.) činjenice da je Sud proveo dokaz saslušanjem novopredloženog (podneskom od 05.06.2020.g) svjedoka Gorana Bosiočića, zaposlenika tuženika, iz razloga jer je, kako je to tuženik naveo, «sudjelovao u provođenju projekta» te da ima kako stručna saznanja tako i neposredna saznanja o odlučnim činjenicama u ovoj pravnoj stvari». No isti je na raspravi održanoj dne 15.09.2020.g. iskazivao da je za Ugovor o poslovnoj suradnji od 13.10.2008.g. čuo netom prije ročišta.

Ad.3.) činjenice da je Sud protivno uputi drugostupanjskog suda proveo od strane tužitelja tijekom postupka predložene dokaze saslušanjem svjedoka Borislava Brkića i Alena Dumanića.

Ad.4.) činjenice da je prvostupanjski Sud morao raspraviti sva sporna pitanja na koja ga je upozorio drugostupanjski Sud, odnosno morao je raspraviti da li je ugovor raskinut krivnjom tuženika, slijedom čega bi tužitelju pripadalo pravo na naknadu štete.

VI. Sud je povrijedio i odredbe čl 355 ZPP-a jer je **pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje.**

Svi raniji navodi se odnose i na činjenicu nepotpunog i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Osim ranijih navoda, sud je **pogrešno utvrdio činjenicu:**

- *da je obveza tuženika ovisila o prethodnom ispunjenju obveze tužitelja*

Upravo suprotno od navedenog utvrđenja Suda, obveza tuženika je prethodila ispunjenju obveze tužitelja što konkretno znači da tužitelj nije mogao osigurati osobe dakle platiti premiju - policu osiguranja koju tuženik pritom uopće nije izradio (proizlazi iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 13.10.2008.g., faks poruke upućene gđi Mariji Jerić 07.10.2009.g, iskaza Dorotee Leder od 03.04.2014.g, pisane izjave te iskaza Marije Jerić od 24.05.2017.g);

Prema navedenoj logici Suda osoba bi primjerice prvo trebala nekom osiguravajućem društvu uplatiti novčana sredstva, a tek nakon toga dobiti ponudu za osiguranje, odnosno tek tada saznati što je osigurala, na koji način i pod kojim uvjetima;

- *da je tužitelj trebao prikupiti 900 000 korisnika – fizičkih osoba i onda čekati sa izdavanjem EMC kartica sve dok tuženik ne izradi police osiguranja za navedene osobe.*

Navedeno je nelogično iz razloga što je prioritetna pogodnost EMC kartice bila - biti osiguran kod tuženika, stoga tužitelj nije mogao izdati karticu osobi jer bi to značila da je ista osigurana (proizlazi iz dokumentacije priložene uz tužbu i kasnije u spis, a pogotovo iz iskaza Nikše Sršena od 31.10.2012.g);

- *da je tužitelj kriv za nerealizaciju EMC projekta do 15.10.2009. što podrazumijeva puštanje EMC kartica u opticaj.*

Tužitelj nije mogao korisnicima izdati karticu odnosno istu pustiti u opticaj, jer bi to značila da je taj korisnik osiguran kod tuženika, a nije mogao biti osiguran iz razloga što tuženik nije izradio niti ponudu za njihovo osiguranje, a pogotovo ne opće i posebne Uvijete osiguranja, Police osiguranja takvih osoba što je potvrđeno i od strane svih saslušanih svjedoka (a osobito svjedoka Marija Jerić od 24.05.2017.g, Dorotea Ledere od 03.04.2014.g te Borislava Brkića od 15.09.2020.g – koji su tuženikovi zaposlenici);

- *da je tužitelj trebao osigurati korisnike nakon što im je izdana EMC karica, a ne da ih je bio obavezan osigurati prije nego im je izdana kartica*

Upravo suprotno od navedenog, izdavanje EMC kartice je podrazumijevalo da je taj korisnik osiguran (proizlazi iz izjava svjedoka, poslovnog plana tužitelja te svih isprava koje su priložene u spis);

- *da je osiguranje korisnika EMC kartice samo jedna od pogodnosti koju su korisnicim trebali uživati.*

Tužitelj se slaže da je osiguranje korisnika EMC kartice jedna od pogodnosti, međutim navedena pogodnost povoljnijih uvjeta osiguranja koje je trebao tuženik pružiti je prioritetna pogodnost za korisnike EMC kartice (iskaza Nikše Sršena od 31.10.2012.g) ali i obvezujuća po Ugovoru o poslovnoj suradnji od 13.10.2008.g.;

- *da za prikupljanje korisnika EMC kartice nije potrebno imati police osiguranja i izrađene opće uvijete osiguranja.*

Upravo suprotno od toga, za prikupljanje korisnika je bilo potrebno imati sve navedeno iz razloga što se korisnici nisu prikupljali «sami od sebe» već isključivo na temelju prezentiranih im pogodnosti što uključuje prezentaciju Polica i uvjeta osiguranja tuženika (proizlazi iz iskaza svjedoka te isprava u spisu);

- *da potpisivanjem pristupnice tužitelj ne bi odgovarao korisnicima EMC kartice za štetu u slučaju da do sklapanja ugovora o osiguranju s tužiteljem ne dođe.*

Navedeno utvrđenje je pogrešno obzirom da iz priloga uz pristupnicu za izdavanje navedene kartice (koja je priložena u spis) proizlazi da će korisnik kartice biti osiguran kod tuženika;

- *da su dvije potpisane pristupnice koje je tužitelj dostavio u spis sve pristupnice koje je tuženik imao.*

Ni predmetno utvrđenje nije istinito sve obzirom da je tužitelj navedene pristupnice dostavio samo primjera radi.

Sud s druge strane **nije utvrdio, a trebao je** obzirom na iskaze saslušanih svjedoka (Jerić, Brkić, Leder, Sršen, Marić, Dumanić, Brajović):

- visinu naknade štete, a trebao je nakon svih iskaza svjedoka iz ovopredmetnog postupka koji su jednoglasno izjavili da je tuženik propustio izraditi dva osigurateljna proizvoda. Isto tako Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je naložio sudu da ukoliko svjedoci koje je naveo u svojoj uputi iskazuju da je tuženik kriv za raskid ugovora, da je nakon toga potrebno provesti vještačenje visine štete;

- da tužitelj prethodno nije mogao platiti osiguranje korisnicima EMC kartice iz razloga što tuženik nije definirao dva osigurateljna proizvoda:

- a) Ugovor o skupnom/kolektivnom osiguranju fizičkih osoba od nezgode, kao niti pripadajuće Uvijete osiguranja i Police osiguranja;

b) Ugovor o osiguranju pravnih osoba od požara, te stime u svezi Police osiguranja, Uvjete osiguranja te Dopunske uvjete;

- da tuženik nije dostavio podatke o osiguranicima, njih 750 tisuća Croatia osiguranja d.d. od autoodgovornosti;

- da je tuženik povrijedio načela obveznih odnosa te da je onemogućavao suradnju s tužiteljem (vidljivo iz na spis dostavljenih emilova zaposlenika tuženika g. Jovana Brajovića, ali i iz iskaza svih svjedoka);

- da tuženik nije ispunio u cijelosti obvezu iz ugovora u vezi uplate sredstava;

- da uopće nije ispunio obvezu iz ugovora u smislu osiguranja korisnika koje je tužitelj pribavio – niti jednog jedinog (čak niti osoba čije potpisane pristupnice su u spisu);

- da tuženik nije dostavio podatke o poslovnicama – filijalama u kojima se trebao instalirati POS uređaj niti je dopustio implementaciju EMC projekta u svoje poslovnice;

- da tuženik nije dao podatke o tome na koja osiguranja bi tuženik davao popuste (benefite) budućim korisnicima EMC kartice;

- da tuženik nije dopustio da tužitelj obučni njegove djelatnike koji su, u poslovnicama, trebali nuditi EMC karticu, kako najoptimalnije iskoristiti EMC projekt za potrebe tuženika;

- da tuženik za potrebe implementacije projekta nije donio:

1) Odluku o implementaciji projekta EMC u svoja prodajna mjesta,

2) Odluku o povlasticama i popustima te benefitima za korisnike EMC kartice i

3) Odluke o visini naknade EMC paketa

4) nije poštivala čl 4 točka 2. (omogućiti prodaju kroz filijale) t. 3. (omogućiti korisnicima EMC

kartice zamjenu kumuliranih sredstava na EMC kartici za proizvode i usluge CO), t. 4 (poduzimati sve potrebne radnje radi ostvarivanja cilja predmetnog ugovora) što je stvorilo poteškoće tužitelju i usporilo, a potom i blokiralo realizaciju EMC projekta na tržište.

Sud nije utvrdio niti potpuno niti ispravno, je li tužitelj bio onemogućen u izvršavanju svojih ugovornih obaveza prvenstveno jer tuženik tužitelju nije dostavio Uvjete osiguranja, Tablice invaliditeta i sl, za sklapanje Polica osiguranja od nezgode, odnosno je li tužitelj bio od strane tuženika onemogućen u izvršenju obveze iz čl 3. st 3. i 4. Ugovora o poslovnoj suradnji od 13.10.2008.g jer nije dopustio (*ne dostavljanjem popisa poslovnica, popusta, benefita budućim korisnicima, podataka o autoosiguranicima (njih 750 000), nije dopustio obučavanje svojih djelatnika koji su u poslovnicama tuženika trebali nuditi EMC paket, i sl.*) implementaciju EMC projekta u svoju prodajnu mrežu.

Konačno, Sud nije utvrdio niti potpuno niti ispravno je li tuženik kriv za raskid Ugovora o poslovnoj suradnji od 13.10.2008.g. jer nije definirao dva osigurateljna proizvoda - Policu osiguranja fizičkih osoba od nezgode i Policu osiguranja pravnih osoba od požarnih rizika.

VII. Sud je počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka, kako **relativno bitnu** u vezi članaka 8 ZPP-a tako i **apsolutno bitnu** povredu odredaba u vezi članka 354 st 2. toč 11. ZPP-a, obzirom da sud u razlozima pobijane presude nije ocjenjivao iskaze svih svjedoka, već je kao dokaz ocjenio samo iskaz svjedoka Marina Palade, kojem je tužitelj prigovorio kao neistinitom.

Naime, nije jasno zašto prvostupanjski sud prihvaća iskaz Marina Palade, obzirom da je tužitelj odmah po njegovu saslušanju na ročištu održanom dana 21.11.2013.g. prigovorio istinitosti iskaza. Tužitelj je prigovorio iskazu navedenog svjedoka obzirom na činjenicu da navedeni svjedok, kako je i sam iskazivao, nije imao saznanja o EMC projektu jer se sa istim upoznao tek u ožujku 2010.g i to po zahtjevu tadašnje uprave. Razlog zašto je prigovoreno istinitosti svjedočenja je taj što je navedeni svjedok (Marin Palada) iskazao kako je upravi savjetovao prekid financiranja projekta unatoč činjenici da su svi prethodni direktori sektora tuženika dali pozitivno mišljenje o isplativosti projekta (iskaz svjedoka Ivana Borića (ročište dne 21.11.2013.g.) te pisano mišljenje od 01.02.2010.g, pisano mišljenje Jerić, Radić, Dretar od 17.12.2009.g.; “Zašto EMC projekt” autorice Marija Jerić iz veljače 2010.g.), pa bi stoga navedeni svjedok i osobno snosio svu odgovornost u slučaju udovoljenja ovopredmetnom tužbenom zahtjevu što je očigledno htio izbjeći.

Isto tako, Sud je u svom obrazloženju pogrešno interpretirao izjave svjedoka (Krešimir Vrkljan i Željko Srdar), pa tako primjerice *Krešimir Vrkljan* nije iskazao kako tužitelj nije nabavio, odnosno opskrbio prodajna mjesta tuženika s POS uređajima, već je isti samo iskazao kako je “zapelo” na POS uređajima u finalu projekta, a da o ostalim okolnostima zašto je projekt zastao na POS uređajima nema saznanja. Sud je sa sigurnošću utvrdio da

tužitelj "to nije učinio", pritom misleći da tužitelj nije kupio, odnosno da nije opskrbio sva prodajna mjesta tuženika. Svjedok *Željko Serdar* je naveo kako ne zna jesu li POS uređaji kupljeni, a normalno je da ne zna iz razloga što je isti dobio otkaz kod tuženika u travnju ili svibnju 2009.g. dakle, znatno prije roka određenog za realizaciju projekta.

Slijedom navedenog, zaključak Suda i razlozi koje je isti dao u presudi se temelje na iskazima osoba koje nemaju saznanja, a niti tvrde da nisu nabavljeni POS uređaji, dok s druge strane sud nije uopće ocjenio iskaze svjedoka koji imaju saznanja o navedenom i to Petra Marića, Alena Dumanića i Nikše Sršena. Sud nije prihvatio iskaz zz tužitelja da je imao na raspolaganju, dakle osiguranu svu informatičku opremu, tvrdeći da tužitelj nije imao financijska sredstva za kupnju i centralnog računala i na istome temelji svoju odbijajuću odluku.

Jedini svjedoci koji su mogli imati saznanja o nabavci POS uređaja i općenito informatičke opreme su zaposlenici tužitelja (Petar Marić, Alen Dumanić i Mario Anić) i zz tužitelja, a s time u vezi je posebno nejasno zašto sud nije saslušao Maria Anića (direktora financija tužitelja) iako je isti bio predložen kao svjedok.

Nadalje, zaključak suda kako ostali svjedoci (Zrinskić, Mihanović, Brajović, Vojković, Radić, Borić, Leder, Jerić) nisu imali nikavih saznanja o nabavci i instalaciji POS terminala i ostale opreme nije istinit, pogotovo imajući na umu da ih Sud nije ispitivao na navedene okolnosti pa stoga zaključak suda o istome je potpuno pogrešan.

Nadalje, Sud nije prihvatio iskaz svjedoka Borislava Brkića ocijenjujući da je "bez ikakvog značaja" budući da je isti (prema stavu suda) iskazivao o pravu, a ne o činjenicama. Upravo suprotno od navedenog zaključka Suda proizlazi iz zapisnika s ročišta o ispitivanju navedenog svjedoka, u kojem je navedeno kako je navedeni svjedok iskazivao o činjenicama i to o činjenici na koji način se kod tuženika operativno trebao provoditi projekt i kako je to inače tuženika u praksi izgledalo. Dakle, Borislav Brkić je saslušan kao ekspert u osiguranju na okolnost praktične (operativne) provedbe projekta od strane tuženika, a ne o pravnim pitanjima (pitanjima koja su regulirana zakonom) slijedom čega proizlazi kako je zaključak suda o tome potpuno pogrešan.

Isto tako, sud nije cijenio iskaze svjedoka Petra Marića, Alena Dumanića i Nikše Sršena u dijelu u kojem su iskazivali: da je od strane tužitelja realiziran EMC projekt; da je tužitelj razvio softver i hardver; da tuženik nije izradio, niti dostavio dva osigurateljna proizvoda; da je došlo do zastoja u suradnji tuženika i tužitelja te da stoga EMC projekt nije izašao na tržište uslijed otkaza danog tuženikovu voditelju projekta kao i uslijed političkih previranja u RH koje su osobito zadesile tuženika (Mihanović-Sanader); da je tužitelj imao spremenu svu informatičko-računalnu opremu; kao i da je tuženik kriv za neizlazak na tržište; nego je iste samo prepričao, ne dajući svoj sud o predmetnim iskazima.

VIII. Tužitelj podnosi žalbu zbog pogrešne primjene Zakona o parničnom postupku u vezi čl 508. st 2. Naime, prvostupanjski sud je nakon ukidne odluke i vraćanja postupka na ponovno suđenje, nastavio postupak pod gornji broj provoditi djelomično primjenjujući ZPP iz vremena podnošenja tužbe dakle 2011. godine (dalje ZPP/11), a djelomično primjenjujući ZPP sa izmjenama i dopunama iz 2019. godine (dalje ZPP/19).

Sud je primjenjivao ZPP/19 u djelu koji se odnosi na dostavu elektroničkim putem, dok je s druge strane primjenjivao ZPP/11 u djelu koji se odnosi na nepostojanje prekluzije za predlaganje i izvođenje dokaza, a što je vidljivo iz toga da je sud prihvatio prijedlog tuženika iz lipnja 2020.g u kojem je kao svjedok predložen Goran Bosiočić, a koji je temeljem toga saslušan 15. rujna 2020.g.

Iz navedenog stava prvostupanjskog suda o primjeni ZPP-a 2011 proizlazi kako je drugostupanjskom sudu dozvoljeno iznova ukinuti prvostupanjsku presudu i predmet vratiti na ponovno suđenje, obzirom da je navedena odredba čl 366.a ZPP-a o mogućnosti da se samo jedan put ukine prvostupanjska presuda uvedena Zakonom o izmjenama i dopunama ZPP iz 2013.g (Naarodne novine 25/13).

Sud je isto tako iz ZPP/11 primjenio žalbeni rok od 8 dana, iako je ZPP/19 u članku 348. stavak 1. propisan žalbeni rok od 15 dana, slijedom čega tužitelj i s time u vezi podnosi žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka u vezi roka za žalbu propisanog člankom 348. ZPP-a, obzirom da je sud u pobijanoj presudi uputom o pravnom lijeku uputio stranke kako rok za žalbu iznosi 8 (osam) dana, dok je s druge strane citiranim člankom ZPP-a propisano da stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave prijepisa presude.

Dakle, davanjem pogrešne upute o pravnom lijeku prvostupanjski sud je mijenjao odredbe kogentnog zakonskog propisa na štetu stranaka, a što nije zakonom dopušteno i što može biti od utjecaja na pravilnost postupka pod gornji broj. Slijedom navedenog, postavlja se pitanje da li bi ovopredmeta žalba bila pravovremena u slučaju da ju je tužitelj podnio primjerice 13. dana, a ne unutar roka od 8 dana kako je to navedeno u pogrešnoj uputi prvostupanjskog suda.

Pogrešna uputa o pravom lijeku ima konkretno za posljedicu nemogućnost tužitelja da ispravno i potpuno sastavi ovopredmetnu žalbu, sve iz razloga što isti nije u mogućnosti dovoljno temeljito i opsežno pripremiti žalbu u kratkom roku od 8 dana na isti način kako bi to mogao u zakonskom žalbenom roku od 15 dana, a osobito iz razloga što žalbeni rok teče za vrijeme božićnih blagdana.

Iz navedenog proizlazi kako kraći rok za žalbu (nego li je on propisan zakonom) može imati bitan utjecaj na pravilnost žalbe koju je podnijela nezadovoljna stranka, što za posljedicu može isto tako imati bitan utjecaj na pravilnost i zakonitost konačne odluke žalbenog suda, a time i konačne odluke u postupku pod gornji broj.

IX. Pogrešno utvđujući činjenično stanje te pogrešno izvodeći zaključke o provedenim dokazima, Sud je posljedično pogrešno primjenio materijalno pravo, stoga je počinio i povredu iz čl 356 ZPP-a. Pogrešna primjena materijalnog prava postoji kad sud nije primjenio odredbu materijalnog prava koju je trebao primijeniti ili kad takvu odredbu nije pravilno primjenio.

Tužitelj podnosi žalbu i protiv odluke o troškovima postupka u cijelosti, obzirom da je na pogrešno utvrđeno činjenično stanje na koje je pogrešno primijenio materijalno pravo, pa time i donio pogrešnu odluku o troškovima postupka.

X. Isto tako, sud je pogriješio kada kao dokaz na okolnost visine tužbenog zahtjeva nije uzeo u obzir **Investicijski program iz siječnja 2009.g.** i njemu pripadajući **Poslovni plan** iz kojeg jasno proizlazi da je predviđena neto dobit samo za EMC classic paket iznosila 142.795.000,00 Kn. Pri čemu je trebalo uzeti u obzir i EMC turist segment projekta pod nazivom Remember Croatia, te segment projekta EMC partner i promidžbeni dio segmenta za proizvođače roba i usluga i uvoznika putem kojeg se ostvarivala globalna akumulacija po karticama, koja je predviđala daljnju neto dobit do 607.937.400,91 kn.

XI. U skladu s iznijetim, tužitelj predlaže da drugostupanjski Sud preinači presudu u dijelu u kojem se izmakla dobit može odrediti temeljem **Investicijskog programa u iznosu od 142.795.000,00 Kn** s pripadajućim kamatama i troškom postupka te predlaže da sukladno čl 366 a. st 2. ZPP-a u svezi čl 373 a. do 373 c. ZPP-a. sam provede postupak uz odgovarajuću primjenu odredaba u postupku pred prvostupanjskim Sudom radi otklanjanja nedostataka zbog kojih bi prvostupanjsku odluku trebalo ponovno ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom Sudu na ponovno suđenje.

Podredno, ukoliko sud smatra da se treba primijeniti Zakon o parničnom postupku koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja tužbe (2011.g.), predlaže se sudu da ukine pobijanu presudu i predmet iznova vrati prvostupanjskom sudu na rješavanje.

Predlaže se Sudu naložiti tuženiku naknadu troškova sastava ove žalbe tužitelju u iznosu od 166.250,00 kn.

IDEA DEVET d.o.o.
po punomoćniku

Troškovi sastava žalbe	
Tbr 10. Toč 1.	125.000,00 kn
PDV 25%	31.250,00 kn
Ukupno:	156.250,00 kn
Pristojba za žalbu	10.000,00 kn
SVEUKUPNO	166.250,00 kn

Digitally signed by Jaka
Čurić
DN: C=HR, O=HRVATSKA
ODVJETNIČKA KOMORA,
OID.2.5.4.97=VATHR-977
60500066, OU=Signature,
SN=Čurić, G=Jaka,
SERIALNUMBER=PNOHR
-85185280071, CN=Jaka
Čurić
Reason: I am the author of
this document
Location: your signing
location here
Date: 2020-12-29 10:59:36
Foxit Reader Version: 9.6.0